

Ни си намера намери,  
 Тук' стрети клети чифути,  
 Къде го мжчѣтъ Ристоса;  
 Судна му мжка даваеъ;  
 На кърсти ми го кое'е,  
 На оганъ ми го горе'е.  
 Дойдо'е божей ангели,  
 Да молѣтъ цара Чифутски,  
 Да пушитъ цара Ристоса.  
 Тои имъ мольба не сакатъ,  
 Ни го Ристоса пуцаше.  
 Ми дойде чиста Пречиста  
 И тая мольба съ молитъ;  
 „Егиди цару Чифутски!  
 Пуци ми цара Ристоса;  
 Со него си съ наде'амъ  
 Предъ бога да си излезамъ.“  
 Тога ъ Ристосъ зборвеше:  
 „Егиди чисто Пречисто!  
 Нежаяй мошне не плачи;  
 Сама си чиста пречиста,  
 Сама предъ бога к' излeзишъ.“

И дойде свѣти Иліа,  
 Си скоа кола огнена,  
 Си прегна конѣи четири  
 Четири конѣи крилатни,  
 Та си отиде на небо;  
 Чиста Пречиста со него,  
 Така излезе предъ бога.  
 И дойде свѣта неделя,  
 Тая ми мольба не моли,  
 Мирна ъ роса предъ бога;  
 Си фърли кърсти по река  
 Скочи'а клети чифути,  
 Кърсти да берѣтъ по река;  
 А тие клѣтва сторі'е  
 Ристоса да го не да'ѣтъ.  
 Кога по кърсти поидо'е,  
 Тога имъ Ристосъ отлета  
 Со дванадесетъ ангели,  
 Свѣта Неделя со него,  
 Та си отиде на небо,  
 Предъ мила майка поборго.

35.

*Свѣта Неделя и св. Петка.*

(Отъ Костуръ.)

Заспала свѣта Неделя  
 На свѣта Петка скуто'и;  
 Свѣта Петка ъ будеше:  
 „Стани ми свѣта Неделя,  
 Сега съ соно не спіе.  
 Рано ми рано станува,  
 До два празници кажува,  
 Свѣтни ми църкви отворатъ,  
 Ангелъ отъ небо слегуватъ,  
 Ристосово лице омиватъ,  
 Закони по земя кажуватъ,  
 За да вѣруватъ Рисяни.“

Кога Неделя разсони,  
 Дробни ми сжлди порони  
 По свои свѣтни образи;  
 Свѣта Неделя прикажи:  
 „Сестро ми свѣта и Петко!  
 малко ми дремка фатилъ,  
 Да чудимъ сонокъ сонвала!  
 стредъ море дърво израстло  
 Израстло дърво високо,  
 Въръ небо дърво крепеше,  
 Да подъ дърво-то две лиска,  
 Два листа били широки,